

lijkheid! Ge zoudt zoo zeggen, dat ze het met leede oogen aanzien, als hun kinderen er zoo op los leven. Helaas, is dat lang niet bij allen het geval. Wat zegt ge bijv. van het volgende.

In een onzer groote steden worden door de leerlingen van hoogere onderwijsinrichtingen dikwijls feesten georganiseerd, natuurlijk eindigende met bals en soupers. Door de directeuren en rectoren van die scholen werd aan het gemeentebestuur gevraagd om te verordenen, dat die feesten twaalf uur moesten zijn afgelopen, welke verordening werd gegeven. Natuurlijk werd er door de leerlingen heftig geprotesteerd. En inplaats, dat de ouders als één man achter de overheid en de leeraren gingen staan tegen de „opstandigen,” werd door een aantal ouders een verzoekschrift ingediend om die dwaze bepaling in te trekken. Men moest de jeugd haar pretjes niet ontnemen. En als men nu hoort, hoe het dikwijls op die nachtpartijen van kinderen toe gaat, dan staat men verbaasd over... zulke ouders. Is het wonder, dat er zoo'n verwording onder de jeugd merkbaar is? Aan wie de schuld?

J. H. V. R.

BENITO MUSSOLINI

VIER JAAR GELEDEN, EEN MAAND NA den fascistien-opmarsch naar Rome, zag ik hem, Mussolini, den dictator, den stichter van het Nieuw-Italië.

Doelloos wandelde ik dien morgen in Rome rond, overtuigd, dat ik toch overal, in schier iedere straat, op bijna elk plein iets zou zien, dat herinnerde aan het grootsche verleden der stad: een monumentaal gebouw, een imponeerend beeld, een rijk versierde kerk. Plotseling, voor het Grand Hotel, stond ik stil. Of

liever gezegd: ik werd gedwongen, om stil te staan. Of nóg liever gezegd: ik gehoorzaamde aan een innerlijken dwang, om te blijven, waar ik was; om te zien. Toen zag ik hem.

Met vluggen, veerkrachtigen tred kwam hij door de hal naar buiten. Even knikte zijn hoofd, dankend voor den eerbiedigen groet, dien de hotel-bestuurder en enkele gasten hem brachten. En eigenlijk vóór ik het wist, was de auto, waarin hij plaats genomen had, reeds den hoek om, verdwenen.

Maar onuitwischbaar staat sindsdien in mijn geheugen gegrift het beeld van dezen man met het bleeke gezicht. 'k Zie, hoe hij de lippen van zijn breeden mond open-geperst houdt. 'k Voel, hoe even, een ondeelbaar oogenblik, de scherpe blik van de vurige oogen op mij rust.

'k Weet, dat ik dien morgen een man heb gezien.

En toch... kan ik geen bewondering hebben voor den mensch Mussolini.

Een man is hij, ja. Een man met een gespierden arm, met een gepantserde vuist. Een man die onder alle omstandigheden zijn zenuwen in bedwang weet te houden, die snel denkt, die vlug handelt. Wanneer hij negentien eeuwen vroeger had geleefd, zou hij, verafgoud door de Romeinsche legioenen, een soldatenkeizer zijn geworden. Want hij weet het woord te vinden, dat de menigte pakt, ze in geestdrift brengt. Zijn gebaar, zijn oogopslag kenschetst hem als heerscher. Wanneer hij beveelt, móet zijn trouwe volgeling hem gehoorzamen... Ave Caesar!

Maar den mensch Mussolini zou ik toch anders wenschen dan hij is.

Even moet ik in 't kort zijn levensgeschiedenis neerschrijven.

De jonge Benito, zoon van een eenvoudigen Italiaanschen dorpssmid, heeft reeds vroeg eerzuchtige gedachten, droomen van macht. Smid worden zooals zijn vader? Neen! Geen ambachtsman, geen vakmensch! Anders alles liever, alleen dat niet. Op zijn minst wil hij secretaris worden op 't gemeentehuis, een héér onder de boeren.

Hij wordt geen secretaris, maar... onderwijzer. Doch dit eerzame ambt schenkt hem geen bevrediging. Hij laat zich meeslepen door socialistische agitatie; wordt één der aanvoeders, één der leiders. Spoedig is hij meer radicaal dan iemand anders en slingert cynisch-wreed dit woord de wereld in: „Vermoord te worden is nu eenmaal het risico der regeerenden!”

Deze man, Mussolini, voelde zich alzoo in die dagen, toen hij dit woord sprak, ééns-geestes met Koningsmoordenaars!...

De Wereld-Oorlog, die zoovele volkeren ten onder bracht, bracht Benito Mussolini boven. Deze man, die — men zegt, dat het historisch is — eenmaal op het punt stond, zichzelf te dooden, en zoo van alles beroofd was, dat hij van een aalmoes leefde en zijn nachten doorbracht onder een brug — déze man woont nu in het Chigi-paleis, is de ongekroonde koning van Italië, is de afgod van twintig, dertig millioen slaafsche volgelingen.

Ik weet het: Mussolini beschikt over een buitenge-

woon organisatorisch talent. Dit is een deugd. En een andere deugd is, dat hij het vadsig-luie, onbetrouwbare Italiaansche ras wil maken tot een volk van vlijtige en eerlijke werkers. 't Moet ook gezegd, dat hij in vier jaren tijds tal van verbeteringen heeft weten door te zetten, zoodat — indien Mussolini regeeren blijft — het mogelijk is, dat hij zeer nabij zijn doel komt.

Maar de mensch Mussolini is . . . een pocher, een praalhans.

Hoort hem spreken tot de jonge Italiaansche fascistten, tot de „avanguardisti” en de „balila”: „Herinnert u, dat millioenen oogen uit alle streken van de wereld op u gericht zijn, dat vele vreemdelingen afgunstig toezien, of werkelijk het Nieuwe Italië zich bezig is te vormen, zóó, als het fascisme dit gewild heeft en zal willen.”

Valt 't niet op, dat deze aanspraak geheel overeenkomt met die, waarmee Napoleon zijn legers voor de Egyptische pyramiden op hun plicht wees?

Maar nog sterker openbaart zich dit „Napoleonisme” in Italië's dictator.

Aan de duizenden saamgestroomden voor het Chigipaleis vroeg hij enkele dagen geleden: „Zijt gij nog steeds bereid, alles te doen, wat ik u zal zeggen, voor de grootheid en de macht van het Italiaansche volk?”

En toen de menigte, de macht aanbeddend, die Mussolini haar beloofde, met een luid „Ja!” toestemmend antwoordde, riep hij pathetisch uit:

„Dan heft de vaandels op! Groot met mij de martelaren van de fascistische revolutie! En laten wij den weg vervolgen naar het grooter vaderland van morgen!”

De man-Mussolini is een macht op zich-zelf. Maar die macht kan noodlottig worden voor een groot deel van Europa, voor heel de wereld, wanneer de mensch Mussolini voortgaat, onedele instincten, hebzuchtige begeerten aan te wakkeren. ☒

☒ Want . . . één woord van Mussolini . . . en de fascistische legers loopen te wapen tegen Frankrijk, tegen Oostenrijk of Duitschland, tegen Turkije of Griekenland.

Op dat woord wachten de Italiaansche fascistten. Nu nog wachten ze.

Maar het kan gebeuren, dat over eenigen tijd dit woord niet meer gesproken behoeft te worden . . .

En komt dan de nieuwe oorlog, die door Mussolini's hartstochtelijke redevoeringen inderdaad steeds meer dreigend nabij komt — wát dan? Zal dan de Macht, waarvan Benito Mussolini steeds spreekt en droomt, hem ontzinken? Of zal hij nog hooger klimmen? Machtiger worden en grooter dan Napoleon?

Het is zeker: zóó wil het Mussolini.

M. JACOBS

Vragenbus voor Algemeene Onderwerpen

C. G. vraagt het volgende:

Iemand, die steeds een godsdienstig leven geleid heeft, wordt wegens zenuwoverspanning naar een inrichting voor zenuwlijders gezonden. Teruggelaten, blijkt hij krankzinnig te zijn. Hij maakt tenslotte een eind aan zijn leven. Is de zoodanige nu verloren, of kan hij nog in genade door God zijn aangenomen? Zegt Gods Woord daaromtrent iets.

Het liefst zouden we antwoorden: laat dat zóó volstrekt aan de beslissing van den Rechter van levenden en dooden over, dat gij ganschelijk nalaat een uitspraak te wagen of uit te lokken. Saul, Achitofel en Judas zijn zelfmoordenaars geworden, doch zij kunnen hier niet dienen.

Maar dit staat vast, dat wie in zijn leven de stem van den Goeden Herder gehoord heeft, van Hem gekend is, Hem gevolgd heeft, bij wien dus wedergeboorte en bekeering plaats gehad hebben, die het eeuwige leven ontvangen heeft, niet verloren gaat in der eeuwigheid; niemand kan hem uit de hand des Zoons noch des Vaders rukken. Joh. 10. Deze verzekering is zo stellig mogelijk.

En voorts kunnen noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch eenig ander schepsel de ware geloovigen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, hunnen Heere.

Uit het boek des levens kan niemand hun naam wegdoen.

Nu kan slechts Eén den geestelijken staat van den mensch in het gegeven geval in zijn toerekenbaarheid, in dat verduisterd bewustzijn en die verdonkering des geestes beoordeelen, alsmede welke duistere machten in het spel zijn geweest. Daarom moeten wij ons van oordeel onthouden.

H. J. E.

De wijnoogst in het Champagneland ☒ ☒ ☒